

Књига пророка Данила — сто тридесет осам

Откривање Данила 11: Пророчко путовање кроз историју

Jeff Pippenger

2024-03-15

Четрдесети стих једанаестог поглавља Данила представља један од најдубљих стихова Божје Речи. Пророчке историје које су у њему представљене јесу место где се точкови унутар точкова из Језекијевог виђења сједињују. Са временом краја милеритског покрета 1798. године, а такође и временом краја покрета трећег анђела 1989. године, приказане су унутрашње и спољашње историје Божјег народа последњих дана. Унутар тог стиха налази се објава приближавајућег суда који је дошао са првим анђелом 1798. године, све до недељног закона из четрдесет првог стиха. Стога тај стих представља истражни суд над Божјом црквом, који почиње са мртвима, па све до печења сто четрдесет и четири хиљаде, и Божјег избацавања лаодикијског адвентизма из Својих уста.

Историја у којој је папство примило своју смртну рану 1798. године, па све до тренутка када је смртна рана исцељена у четрдесет првом стиху, представљена је у историји тог стиха. Од четрдесет првог стиха па надаље, све је постављено у контексту све већих извршних Божјих судова, који у том стиху и отпочињу. У овом пророчком смислу, четрдесети стих је крај једанаестог поглавља Данила, а први и други стих тог поглавља представљају почетак. Једанаесто поглавље приказује побуну антихриста, десето поглавље представља почетак визије о реци Хидекел, а дванаесто поглавље представља њен крај. Десето и дванаесто поглавље представљају прво и последње, а једанаесто поглавље је побуна у средини.

Десето и дванаесто поглавље су исто, јер, за разлику од једанаестог поглавља, она представљају Данилово искуство у односу на визију, а једанаесто поглавље јесте сама визија. Десето поглавље је прво слово хебрејског алфабета, једанаесто поглавље је тринаесто бунтовно слово хебрејског алфабета, а дванаесто поглавље је последње слово алфабета. Визија реке Хидекел јесте „Истина.“

У једанаестом поглављу, почетак осликава крај, јер се Христос никада не мења. Завршна историја, представљена у четрдесетом стиху, јесте време кушања иконе звери. То време кушања окончава се жигом звери, који је представљен у четрдесет првом стиху. Стога први и други стих морају говорити о времену запечаћења сто четрдесет и четири хиљаде, јер је тај временски период уједно и период обликовања иконе звери.

„Господ ми је јасно показао да ће лик звери бити образован пре него што се време милости заврши; јер ће он бити велики испит за Божји народ, помоћу кога ће бити одлучена њихова вечна судбина....“

„Ово је проба коју народ Божји мора имати пре него што буде запечаћен.“ Manuscript Releases, volume 15, 15.

Увек постоје две ознаке које препознају време краја. У реформском покрету Мојсија, то је било Ароново рођење, а три године касније Мојсијево рођење. У реформском покрету изласка из Вавилона и поновне изградње храма, то су били цар Дарије, а потом цар Кир. У реформском покрету Христа, то је било рођење Јована Крститеља, а шест месеци касније рођење Христа. У реформском покрету милерита, то је била смрт папског система 1798. године, а потом смрт папе 1799. године. У реформском покрету трећег анђела, то су били председник Реган и председник Буш Старији, који су обојица представљали 1989. годину. У десетом поглављу Данила, у првом стиху, налазимо да је цар Кир означен.

Треће године Кира, цара персијског, откривена беше ствар Данилу, који се звао Валтасар; и ствар беше истинита, али време одређено беше дуго; и он разуме ствар, и имаде разумевање виђења. Данило 10:1.

У наредним стиховима десетог поглавља видимо Данилово искуство представљено унапред, пре него што Гаврило у једанаестом поглављу изложи виђење пророчке историје. Кир означава време краја, јер је раније Кир, Даријев сестрић, био Даријев војсковођа који је убио Валтазара, означивши тако крај седамдесет година ропства, које је било праслика хиљаду двеста шездесетогодишњег ропства духовног Израиља у духовном Вавилону од 538. до 1798. године.

„Божја црква на земљи била је заиста у ропству током овог дугог раздобља немилосрдног прогонства, као што су и синови Израилјеви били држани у вавилонском ропству за време изгнанства.“ Пророци и цареви, 714.

Крај хиљаду двеста шездесет година 1798. године означио је време краја, те је тако и крај седамдесет година означио „време краја“ за ту историју. И Дарије и Кир представљени су при смрти Валтазара и на крају вавилонског царства, јер је Кир, као Даријев војсковођа који је извршио то дело, представљао Дарија. Када је Џорџ Буш старији ступио на дужност 20. јануара 1989. године, Реган је био председник током првих деветнаест дана 1989. године.

Виђење о Хидекелу отпочело је у време краја, у трећој години Кира. Када Гаврило почиње да открива Данилу пророчку историју једанаестог поглавља, он се најпре позива на прву годину Дарија, да би јасно установио да виђење пророчке историје које је намеравао да изложи Данилу започиње у последњем времену краја, 1989. године, јер сви пророци више говоре о последњим данима него о данима у којима су живели.

Али ћу ти показати оно што је записано у књизи истине; и нема никога ко се са мном држи у овим стварима осим Михаила, кнеза вашег. И ја, прве године Дарија Међанина, стадох да га утврдим и укрепим. Данило 10:21; 11:1.

У првој години Даријевој, која представља време краја 1989. године, Гаврило је „стао“, показујући тиме да у „време краја“ долази један анђеол. Године 1798. дошао је први анђеол, а 1989. године дошао је трећи анђеол. Тек када је вест трећег анђела била оснажена 2001. године, започело је печење трећег анђела, али покрет доласка трећег анђела 1989. године представљен је Гавриловим стајањем у време краја. Гаврило ће Данилу показати „оно што је записано у књизи истине“, а виђење на Хидекелу носи обележје „Истине“, коју ће Гаврило

ускоро изложити.

У четрнаестом стиху десете главе Гаврило је већ обавестио Данила да се оно о чему му је говорио у виђењу код Хидекела односи на „оно што ће задесити Божји народ у последње дане“.

Сада дођох да ти дам да разумеш шта ће задесити твој народ у последње дане; јер је виђење још за многе дане. Данило 10:14.

Други стих једанаестог поглавља Данила представља знање које је било откривено у време свршетка 1989. године и које показује шта ће „задесити“ Божји народ „у последње дане“.

И сада ћу ти показати истину. Гле, у Персији ће још устати три цара; а четврти ће бити далеко богатији од свих њих; и својом силом, кроз своје богатство, подићи ће све против царства Грчке. Данило 11:2.

Kir predstavlja drugoga cara od 1989. godine. On je car Medo-Persijskog carstva, koje predstavlja carstvo biblijskog proročanstva u poslednjim danima, sačinjeno od dva roga, predstavljenih Međanima i Persijancima. Posle drugog cara carstva dvorožnog zemaljskog zvera u vreme kraja, 1989. godine, trebalo je da još budu tri cara (Klinton, Buš poslednji, Obama), a potom bi se pojavio car koji bi bio daleko bogatiji od svih njih. Tri cara koji su usledili posle Buša prvog obogatili su se nakon svojih predsedničkih mandata, i to jedino zato što su postali predsednici. Tramp, četvrti, koji je bio daleko bogatiji i najbogatiji predsednik do tada, nije stekao svoje bogatstvo zato što je bio predsednik, nego prvenstveno kroz svoj rad u ulaganjima u nekretnine, mnogo pre nego što se kandidovao za predsednika.

Раније је, релативно говорећи, најбогатији председник у америчкој историји био први председник Сједињених Држава. Пре Доналда Трампа, Џорџ Вашингтон је био најбогатији председник у америчкој историји, а своје богатство стекао је, као и Доналд Трамп, улагањима у некретнине. И Вашингтон и Трамп дошли су на председничку дужност из нетрадиционалних политичких средина. Вашингтон је пре него што је постао председник првенствено био војни вођа, а Трамп је био пословни човек и телевизијска личност, који је, слично Вашингтону, био без икаквог претходног политичког искуства.

Оба председника била су позната по својим снажним личностима и стилизовима вођства, премда су те особине испољавала на сасвим различите начине. Вашингтон је био познат по свом стоичком, мирном и самоувереном вођству и уједињујућем присуству током Револуционарног рата и у раним годинама Републике, док је Трамп познат по свом одлучном приступу вођству и управљању. И Вашингтон и Трамп били су личности значајних спорова, мада из веома различитих разлога. Вашингтон је, иако широко поштован, у своје време био изложен критици због разних питања, укључујући и своје ставове о ропству. Трампово председниковање било је обележено бројним контроверзама, укључујући његову употребу „зловних твитова“ на друштвеним мрежама, његове политичке одлуке засноване на начелу „Америка на првом месту“ и његову сопствену самосвест.

Најбогатији и шести председник требало је да подстакне глобалистичке змајске силе. Када историју другог стиха једанаестог поглавља поставимо на историју раздобља 1776, 1789. и 1798. године, налазимо даље обавештење које се односи на последњег председника звери из земље, јер Исус крај приказује почетком. Прва два раздобља, представљена 1776. и 1789. годином, пружају два сведока да ће последњи председник бити осми председник, који је био од седморице. Трамп је био шести председник после Регана, а као осми председник, он ће бити „од седморице“. Последњи, и осми председник владаће када Сједињене Државе начине лик „звери и за звер“.

Председник који буде владао када Сједињене Државе образују лик звери, мора бити осми, то јест од седморице, као што су о томе посведочили Пејтон Рендолф и Џон Хенкок. Папство је осма глава која беше од седам, и примило је пророчку смртоносну рану. Да би био лик папства, осми председник који је од седморице мора такође имати пророчко обележје да је пророчки „рањен” или „убијен”.

Папство је задобило своју смртоносну рану од силе аждаје (Француске), силе аждаје против које се папство борило још од времена када је Павле указао да тада већ дејствује тајна безакоња (човек греха). Аждаја паганства задржавала је папство да преузме престо, што је оно и учинило 538. године.

Од почетка папства па све до његове коначне пропасти, оно се бори против змајских сила. Обличје папства захтева да се то обличје бори са змајском силом. У Откривењу седамнаестом папство, које је осма глава, која је од седам глава, на крају бива спаљено огњем и његово месо једу десет царева. У обе смрти (1798. и у последњим данима), папска звер бива убијена од стране змајске силе. Да би Сједињене Државе образовале лик звери, осми председник би такође морао бити убијен од стране змајске силе са којом је било у рату, а шести цар после времена краја 1989. године јесте цар који је подигао све змајске силе.

Роналд Реган био је отпаднички протестант, али Џорџ Буш Стари био је класични глобалиста. Један од његових чувених цитата јесте онај у коме је слагао рекавши, 18. августа 1988. године: „А ја сам тај који неће повећати порезе. Мој противкандидат сада каже да ће их повећати као последње средство, или као треће средство. Али када политичар тако говори, знате да је то једно средство коме ће он прибегнути. Мој противкандидат не искључује повећање пореза. Али ја га искључујем. И Конгрес ће вршити притисак на мене да повећам порезе, а ја ћу рећи не. И они ће притискати, а ја ћу рећи не, и поново ће притискати, и све што могу да им кажем јесте: читајте ми с усана: нема нових пореза.“

Осим те јавне лажи, која је обележје представника змајеве силе, његов најпознатији цитат био је на заједничком заседању Конгреса 11. септембра 1990. године, где је рекао: „Сада можемо видети како се на помолу указује нови свет. Свет у којем постоји сасвим стварна могућност новог светског поретка. Речима Винстона Черчила, ‘светски поредак’ у којем ‘начела правде и поштене игре ... штите слабе од јаким ...’ Свет у којем су Уједињене нације, ослобођене ћорсокака хладног рата, спремне да испуне историјско виђење својих оснивача.“ Старији Буш био је глобалиста, чак и ако се изјашњавао као републиканац.

Бил Клинтон је био први председник који је своју инаугурациону церемонију одржао код Линколновог меморијала, што значи да је окренуо леђа Линколну и суочио се с обелиском Вашингтоновог споменика, обелиском који је унутарње испуњен симболима слободног зидарства. И обелиск и симболи слободног зидарства, којима је изабрао да буде окренут док је лажно полагао заклетву верности Уставу, представљали су не само то да је окренуо леђа симболу против ропства, Линколновом меморијалу, него се Клинтоново изабрано историјско позиционирање слаже и са његовим говором приликом прихватања дужности, у којем је похвалио професора код кога је студирао на језуитском универзитету који је похађао.

Тај професор, Керол Квигли, написао је књигу: **Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time**, која је објављена 1966. године и с разлогом је широко схваћена као „Библија глобалистичких идеја“. Као што је Куран исламу, и као што се **Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry**, коју је написао Алберт Пајк, а која је објављена 1871. године, сматра најсвеобухватнијим излагањем езотеријских учења масонерије; или као што је **The Book of Mormon** Светима последњих дана, тако је Квиглијева књига Библија глобалистичке философије. Већина би знала да је Клинтон хвалио Мухамеда из Курана, или да је хвалио Џозефа Смита из **The Book of Mormon**, а неки би знали ко је био Алберт Пајк, али је мало ко знао да је Клинтонова похвала Квиглију била у складу с његовим сопственим глобалистичким програмом и његовим одбацивањем начела која је представљао Абрахам Линколн.

У говору, Клинтон је рекао: „Као тинејџер, чуо сам позив Џона Кенедија на грађанску одговорност. А затим, као студент на Џорџтауну, чуо сам да је тај позив појаснио професор по имену Керол Квигли, који нам је рекао да је Америка највећа нација у историји зато што је наш народ увек веровао у две ствари: да сутра може бити боље од данас и да свако од нас има личну моралну одговорност да то и оствари.“ Идеја Кирола Квиглија о томе како „поново учинити Америку великом“ била је да Сједињене Државе предају свој национални суверенитет Уједињеним нацијама. Клинтон је био демократа, глобалиста, представник аждаје.

„Какав отац, такав син“ — Џорџ Буш млађи био је глобалиста, као што је и његов отац био глобалиста који се изјашњавао као републиканац. Ивер не пада далеко од кладе. Библија поставља реторичко питање: „Могу ли двојица ићи заједно, ако нису сложни?“ Довољно је једноставно пратити многа настојања која је Буш млађи остварио заједно са Билом и Хилари Клинтон, па да се види са ким је Буш млађи био сагласан.

Барак Хусеин Обама дао је изјаву о темељном преображају Сједињених Држава током једног предизборног скупа, непосредно пре него што је изабран за председника. Дана 30. октобра 2008. године, у Коламбији, у савезној држави Мисури, Обама је рекао: „Од темељног преображаја Сједињених Америчких Држава дели нас још пет дана.“ Та изјава била је део Обамине шире поруке „наде и промене“, која је била средишња тема његове председничке кампање 2008. године, наглашавајући његову посвећеност значајним реформама политике и другачијем усмерењу за земљу. Правац у који је усмерио земљу био

је ка змајевским политикама глобализма, антибелаштва, проабортусног залагања, противљења угљеничним горивима, антиамериканизма уз проглобализам, Диверзитета, Правичности, Инклузије, лажне историје Критичке теорије расе, и тако даље. Обама није био једноставно организатор у заједници; он је био и још увек јесте представник глобалистичке агенде силе змаја.

Међутим, Трамп је, за разлику од типичног савременог политичара, одржао више обећања него свих осталих седам председника у периоду који почиње 1989. године, заједно. Био је посвећен томе да Америку поново учини великом, и настојећи у томе, узбуркао је глобалистичке силе које владају, не само у Сједињеним Државама, него и у целом свету.

Џо Бајден нема никаквог доказа да је ишта друго осим још једног глобалисте.

Звер католицизма водила је дуготрајан рат са силама аждаје, и председник који буде владао у време када Сједињене Државе начине лик папства, по пророчкој нужности, биће у сукобу са силама аждаје. Ниједан од живих председника, осим Доналда Трампа, не би водио рат са силама аждаје, јер су демократе отворено глобалистичке (аждаје), а Џорџ Буш млађи био је, као што је био и његов отац (наводно републиканац, а у стварности глобалистичка аждаја), јер Исус увек последње приказује првим.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Велика криза очекује Божји народ. Криза очекује свет. Најсудбоноснија борба свих векова управо је пред нама. Догађаји за које смо више од четрдесет година, на ауторитету пророчке речи, објављивали да су на помолу, сада се збивају пред нашим очима. Већ је пред законодавце нације изнето питање амандмана на Устав којим би се ограничила слобода савести. Питање наметања светковања недеље постало је предмет националног интереса и важности. Добро знамо какав ће бити исход овог покрета. Али јесмо ли спремни за тај час искушења? Јесмо ли верно извршили дужност коју нам је Бог поверио — да народу дамо упозорење о опасности која је пред њим?“

„Многи, чак и међу онима који су укључени у овај покрет за наметање светковања недеље, заслепљени су у погледу последица које ће уследити после овог поступка. Они не виде да тиме непосредно ударају на верску слободу. Многи никада нису разумели захтеве библијске суботе нити лажни темељ на којем почива установа недеље. Сваки покрет у прилог верском законодавству у стварности је чин попуштања папству, које је током толиких векова постојано ратовало против слободе савести. Светковање недеље дугује своје постојање као такозвана хришћанска установа ‘тајни безакоња’; а њено наметање биће стварно признање начела која су сам угаони камен римокатолицизма. Када наша нација буде тако одбацила начела своје владавине да донесе недељни закон, протестантизам ће тим чином пружити руку папству; то неће бити ништа друго до давање живота тиранији која већ одавно жељно вреба своју прилику да поново пређе у активно деспотство.“

„Pokret nacionalne reforme, vršeci vlast verskog zakonodavstva, kada se bude potpuno razvio, ispoljiće istu netrpeljivost i ugnjetavanje koji su preovladavali u prošlim vekovima. Ljudski

sabori tada su prisvajali prerogative Božanstva, satirući pod svojom despotskom vlašću slobodu savesti; a tamnica, izgnanstvo i smrt sledili su za one koji su se protivili njihovim odredbama. Ako papstvo ili njegova načela ponovo budu zakonski uvedeni na vlast, ognjevi progonstva biće ponovo raspaljeni protiv onih koji neće žrtvovati savest i istinu u pokoravanju opšteprihvaćenim zabudama. Ovo zlo je na pragu ostvarenja.“

„Када нам је Бог дао светлост која показује опасности пред нама, како можемо остати чисти пред Његовим очима ако занемаримо да уложимо сваки напор који је у нашој моћи да то изнесемо пред народ? Можемо ли бити задовољни да их оставимо да се суоче с овим судбоносним питањем без опомене?“ Testimonies, volume 5, 711, 712.